

18 mei 2015

Jambo Nieuwsbrieflezers,

Habari ('Hoe gaat het? in het Kiswahili)

Msuzi Sana ('Het gaat goed')

Na we we ('En met u?')

Er is ontzettend hard gewerkt om de middelbare school in Ruiru een feit te maken. Ook u heeft hard gewerkt door ons in Nederland te ondersteunen. Omdat het druk en hectisch was (gelukkig maar, want dat betekent dat we wat te doen hadden) was er niet echt veel tijd om rustig te gaan zitten om een nieuwsbrief te schrijven. In die tijd hebben we heel veel foto's en korte berichtjes gedeeld via Facebook maar ik realiseer me ook dat heel veel nieuwsbrieflezers geen Facebook account hebben. Voor de zekerheid geef ik u hier nog even het Facebookadres: www.facebook.com/BlessedGenerationChildrensCenter

Ik zal zeer binnenkort een nieuwsbrief maken met heel veel foto's van de bouw en feiten over hoever we nu precies zijn maar voor het zover is, wil ik graag een verhaal met u delen van onze kersverse Ambassadeur en Olympisch schaatskampioen Bob de Jong die de school op 30 april officieel heeft geopend.

Kwaheri ('Tot ziens')

Ria

Bob de Jong:
Onze twee weken Kenia

Een highschool in Kenia verbouwen klinkt als een flinke klus en waar te beginnen? Nadat ik benaderd was om ambassadeur te worden voor Blessed Generation besloot ik om naar Ruiru te gaan. De stichting wil de oudere leerlingen een betere aansluiting kunnen aanbieden op hun opleiding. Een highschool moest er komen. De basisschool van het bestaande weeshuis moest omgebouwd worden tot middelbare school. Dat betekent kinderkamers en klaslokalen verbouwen. Met mijn liefde voor bouwen en mijn bouwkundige opleiding leek mij dit hét moment om hieraan bij te dragen. Al gauw was mijn vader ook enthousiast en pakte de hamer in.

Aangekomen troffen we een rij lokalen aan die van binnen uitgeleefd waren. Vloeren kapot en plafonds die half naar beneden kwamen en geld voor een aannemer ontbrak. Wij gaan 9 dagen verbouwen en met hulp van de jonge studenten moeten we een eind kunnen komen. Tussendoor gaan we wel de Big Five spotten!

Met handen en voeten

Na een prachtig welkom gingen we meteen aan de gang: plafonds eruit, plan gemaakt en materiaal bestellen... alles met handen en voeten uitgelegd. Maar gipsplaten worden underlaymentplaten en lasdoppen (om elektrakabels aan elkaar te koppelen) kennen ze niet, dat wordt met tape gedaan. Je gereedschap ben je gewoon af te toe even kwijt omdat de jongens met de hamer gaan voetballen.

Ze willen allemaal meewerken, soms allemaal tegelijk en op andere momenten kan je niemand vinden. Met 12 man tegelijk staan ze te schuren in het lokaal en daarna met z'n allen te schilderen. Prachtig en in onze ogen wat onhandig.

Bob, what can we do?

Dan komen ze vragen: 'Bob, what can we do?'. Opruimen kan altijd maar gebeurt zelden. Dus zoeken naar wat ze kunnen gaan doen, zoals een boeiboord een kleur geven, verf van de ramen halen, spijkers verwijderen. Er is genoeg te doen alleen ze zien het niet, maar in Nederland is dat niet veel anders op die leeftijd. Hier willen ze zeker hard werken voor hun toekomst. Straks, als ze in hun nieuwe lokalen les krijgen, zullen ze trots zijn dat ze hebben kunnen helpen. De dames zijn

druk bezig hun eigen nieuwe slaapverblijf van kinderkamer tot studentenkamer om te toveren en helpen volop in de keuken.

Het is een prachtige ervaring. De mooie stemmen tijdens de vele songs, de dankbaarheid van de weeskinderen en het personeel, een kerkdienst die ze zelf verzorgen, de lokale gerechten eten, uren je haren laten vlechten, hardlopen met Kenianen en een highschool die is begonnen. Van een basisschool is weinig meer van te herkennen.

Adrie en Bob de Jong